

MONITORUL OFICIAL

AL

ROMÂNIEI

Anul XIII — Nr. 84

PARTEA I
LEGI, DECRETE, HOTĂRĂRI ȘI ALTE ACTE

Luni, 19 februarie 2001

SUMAR

Nr.	Pagina	Nr.	Pagina
HOTĂRĂRI ALE SENATULUI			
13.	— Hotărâre privind demisia unui senator.....	1	
14.	— Hotărâre privind validarea unui mandat de senator	2	
15.	— Hotărâre pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 52/2000 privind aprobarea componenței nominale a comisiilor permanente ale Senatului.....	2-3	
DECIZII ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE			
	Decizia nr. IV din 16 octombrie 2000	3-4	
	Decizia nr. V din 20 noiembrie 2000	4-5	
	Decizia nr. VI din 20 noiembrie 2000	6	
	Decizia nr. VII din 20 noiembrie 2000	7-8	
	Decizia nr. VIII din 21 decembrie 2000	8-9	
ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE			
1.	— Ordin al ministrului turismului privind posibilitatea acordării unor facilități pentru ziariști și reporteri de radio și televiziune.....		10
ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE			
51.	— Decizie pentru aprobarea Instrucțiunilor privind regimul eliberării documentelor.....		10-12
54.	— Decizie pentru aprobarea Regulamentului de constatare, notificare și sancționare a abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale		12-16

HOTĂRĂRI ALE SENATULUI

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRĂRE privind demisia unui senator

În temeiul prevederilor art. 67 alin. (2) din Constituția României și ale art. 190 din Regulamentul Senatului, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Senatul ia act de cererea de demisie a domnului senator Timofte Alexandru-Radu, ales în Circumscripția electorală nr. 29 Neamț, aparținând Grupului parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist), și declară vacant locul de senator deținut de acesta.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 februarie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

București, 12 februarie 2001.
Nr. 13.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

privind validarea unui mandat de senator

În temeiul prevederilor art. 67 alin. (1) din Constituția României, ale art. 66 alin. (9) din Legea nr. 68/1992 pentru alegerea Camerei Deputaților și a Senatului, ale art. 2 și 3 din Legea nr. 115/1996 privind declararea și controlul averii demnitarilor, magistraților, funcționarilor publici și a unor persoane cu funcții de conducere, precum și ale art. 11 și ale art. 175 alin. (3) din Regulamentul Senatului, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Articol unic. — Se validează mandatul de senator al domnului Munteanu Tudor-Marius — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — în Circumscripția electorală nr. 29 Neamț, mandat rămas vacant ca urmare a demisiei domnului Timofte Alexandru-Radu.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 februarie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

București, 12 februarie 2001.
Nr. 14.

PARLAMENTUL ROMÂNIEI

SENATUL

HOTĂRÂRE

**pentru modificarea Hotărârii Senatului nr. 52/2000 privind aprobarea
compenței nominale a comisiilor permanente ale Senatului**

În temeiul prevederilor art. 41 alin. (3) din Regulamentul Senatului, republicat,

Senatul adoptă prezenta hotărâre.

Art. I. — Hotărârea Senatului nr. 52 din 19 decembrie 2000 privind aprobarea compenței nominale a comisiilor permanente ale Senatului, publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 697 din 27 decembrie 2000, se modifică după cum urmează:

1. În anexa nr. I — Comisia economică, domnul senator Nedelcu Mircea — Grupul parlamentar al P.R.M. — se include în componența comisiei în locul domnului senator Petrescu Ilie — Grupul parlamentar al P.R.M. —, care a fost ales în Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații.

2. În anexa nr. II — Comisia pentru privatizare, domnul senator Voinea Melu — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului Sechelariu Sergiu care a demisionat din calitatea de senator.

3. În anexa nr. III — Comisia pentru buget, finanțe, bănci, domnul senator Hîrsu Ion — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului Mischie Nicolae care a demisionat din calitatea de senator.

4. În anexa nr. IV — Comisia pentru agricultură, industrie alimentară și silvicultură, doamna senator Sporea Elena — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului senator Radu Constantin — Grupul parlamentar al P.D.S.R.

(social-democrat și umanist) — care a fost ales în Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații.

5. În anexa nr. V — Comisia pentru politică externă, doamna senator Dobrescu Maria-Antoaneta — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului senator Nicolaescu Sergiu Florin — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist).

6. În anexa nr. VI — Comisia pentru apărare, ordine publică și siguranță națională:

— domnul senator Munteanu Tudor-Marius — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului Timofte Alexandru-Radu care a demisionat din calitatea de senator;

— domnul senator Nicolaescu Sergiu Florin — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului senator Radu Constantin care a fost ales în Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații.

7. În anexa nr. VII — Comisia pentru drepturile omului, doamna senator Stoica Fevronia — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în com-

ponența comisiei în locul domnului Buză Constantin care a demisionat din calitatea de senator.

8. În anexa nr. X — Comisia pentru cultură, artă și mijloace de informare în masă, doamna senator Rebreanu Nora Cecilia — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — se include în componența comisiei în locul domnului senator Nicolaescu Sergiu Florin — Grupul parlamentar al P.D.S.R. (social-democrat și umanist) — care a fost inclus în componența Comisiei pentru apărare, ordine publică și siguranță națională.

9. În anexa nr. XI — Comisia pentru administrația publică și organizarea teritoriului, doamna senator Bălan Angela-Mihaela — Grupul parlamentar al P.R.M. — se include în componența comisiei în locul domnului senator

Nedelcu Mircea — Grupul parlamentar al P.R.M. — care a fost inclus în componența Comisiei economice.

10. În anexa nr. XIII — Comisia pentru cercetarea abuzurilor și petiții, domnul senator Szabó Károly-Ferenc — Grupul parlamentar al U.D.M.R. — se include în componența comisiei în locul domnului senator Verestóy Attila — Grupul parlamentar al U.D.M.R. — care a fost ales în Comisia comună permanentă a Camerei Deputaților și Senatului pentru exercitarea controlului parlamentar asupra activității Serviciului Român de Informații.

Art. II. — Hotărârea Senatului nr. 52/2000, cu modificările ulterioare, inclusiv cu cele aduse prin prezenta hotărâre, va fi republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Această hotărâre a fost adoptată de Senat în ședința din 12 februarie 2001, cu respectarea prevederilor art. 74 alin. (2) din Constituția României.

p. PREȘEDINTELE SENATULUI,
ALEXANDRU ATHANASIU

București, 12 februarie 2001.
Nr. 15.

DECIZII ALE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. IV

din 16 octombrie 2000

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Prim-adjunctul procurorului general a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că, după primirea plângerii formulate împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzi, instanța careia îi revine competența să o soluționeze are obligația de a cita persoana care a făcut plângerea și organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană a cărei ascultare o consideră utilă.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994, instanțele nu au un punct de vedere unitar referitor la persoanele care trebuie citate în vederea soluționării plângerii formulate împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzi.

Astfel, unele instanțe au considerat că agentul constata-tor și organul care a aplicat sancțiunea nu se citează, ci doar se ascultă dacă sunt prezenți sau dacă instanța consideră necesar, iar ca urmare nici nu pot uza de căile de atac prevăzute de lege în cauzele având ca obiect con-

statarea proceselor-verbale de constatare și de sancționare a contravențiilor.

Alte instanțe, dimpotrivă, au apreciat că în procesele având ca obiect plângeri împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzi trebuie să se citeze nu numai persoana care a făcut plângerea, ci și organul care a aplicat sancțiunea, cum este și cel de constatare al Ministerului Finanțelor, ca parte în proces, precum și orice altă persoană a cărei ascultare este utilă cauzei.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Prin art. 31 alin. 1 din Legea nr. 32/1968, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994, se prevede că „împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzi se poate face plângere în termen de 15 zile de la data comunicării acestuia”, iar potrivit art. 37 din aceeași lege, „plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit de îndată judecătoriei competente, care citează pe cel care a făcut plângerea, organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană în măsură să contribuie la rezolvarea justă a cauzei”.

Or, dacă se are în vedere că, în redactarea anterioară modificării aduse prin ordonanța menționată, în art. 37 din Legea nr. 32/1968 se prevedea că „agentul constata-tor și organul care a aplicat sancțiunea nu se citează”, este evident că prin noul conținut ce s-a dat textului de lege în discuție s-a urmărit înlăturarea acestei interdicții de citare și s-a instituit obligativitatea citării nu numai a persoanei care a făcut plângerea, ci și a organului care a aplicat sancțiunea, cu menținerea concomitentă a posibilității chemării oricărei alte persoane a cărei ascultare instanța o consideră utilă cauzei.

Înlăturarea interdicției citării agentului constata-tor al contravenției și a organului care a aplicat sancțiunea, impusă

de necesitatea promovării accesului liber la justiție și a exercitării neîngrădite a dreptului de apărare, asigură în același timp realizarea principiului contradictorialității, esențial pentru desfășurarea procesului în condiții de egalitate pentru toate părțile din proces.

Tot astfel asigurarea participării și a agentului constata-tor, respectiv a organului care a aplicat sancțiunea contra-vențională, asigură și acestei părți posibilitatea de a exercita

căile de atac prevăzute de lege, în condiții de egalitate cu partea care a uzat de calea de atac a plângerii.

În același timp principiul aflării adevărului și necesitatea prevenirii oricăror erori în cunoașterea și în justa apreciere a faptelor impun ca instanța căreia îi revine competența de a soluționa plângerea să uzeze de posibilitatea de a cita, în vederea ascultării, orice alte persoane în măsură să contribuie la justa rezolvare a cauzei.

În consecință, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, după primirea plângerii formulate împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzii, instanța căreia îi revine competența de a o soluționa are obligația să citeze persoana care a făcut plângerea și organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană a cărei ascultare o consideră utilă cauzei.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 37 din Legea nr. 32/1968, astfel cum a fost modificată prin Ordonanța Guvernului nr. 12 din 14 ianuarie 1994, stabilește că, după primirea plângerii formulate împotriva actului de constatare a contravenției și de aplicare a amenzii, instanța căreia îi revine competența de a o soluționa are obligația de a cita persoana care a făcut plângerea și organul care a aplicat sancțiunea, precum și orice altă persoană a cărei ascultare o consideră utilă cauzei.

Pronunțată în ședință publică la data de 16 octombrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. V din 20 noiembrie 2000

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii, declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la problema admisibilității acțiunilor prin care se solicită anularea deciziilor fostelor consilii populare județene de trecere în proprietatea statului a unor imobile în baza Decretului nr. 223/1974.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Prim-adjunctul procurorului general a susținut recursul în interesul legii în sensul stabilirii accesului nelimitat al cetățenilor la justiție, potrivit normelor dreptului comun, pe calea exercitării acțiunilor în revendicare pentru redobândirea imobilelor preluate de stat în temeiul prevederilor Decretului nr. 223/1974, învederând că prin aceste prevederi au fost încălcate principiile de bază ale Codului civil ce garantează dreptul de proprietate.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

Instanțele de judecată nu au un punct de vedere unitar cu privire la soluționarea acțiunilor în revendicare prin care, pe calea dreptului comun, se reclamă încălcarea dreptului de proprietate imobiliară ca urmare a aplicării prevederilor

Decretului nr. 223/1974 pe baza deciziilor fostelor consilii populare județene de trecere a unor imobile în proprietatea statului.

Unele instanțe au considerat că astfel de acțiuni nu sunt admisibile pe calea dreptului comun, întrucât pentru restituirea imobilelor în discuție a fost instituită o procedură specială prin Legea nr. 112/1995, competența de soluționare fiind dată comisiilor județene constituite în acest scop care, în cazul în care apartamentele „sunt libere“ ori sunt locuite de foștii proprietari „în calitate de chiriași“, dispun „restituirea în natură“ către aceștia.

Dimpotrivă, alte instanțe au statuat că astfel de cereri sunt admisibile și potrivit dreptului comun pe calea acțiunii în revendicare.

Aceste din urmă instanțe au pronunțat soluții juste.

În raport cu celelalte autorități ale statului instanțele judecătorești au un drept de jurisdicție generală care le conferă competența de a judeca, fără distincție, toate conflictele deduse judecății și, ca urmare, orice acțiune având ca obiect reclamarea încălcării în orice mod a dreptului de proprietate.

În realizarea acestui principiu, prin art. 21 din Constituție a fost consacrat accesul liber la justiție, orice persoană putându-se adresa instanțelor judecătorești pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor sale legitime; exercitarea acestui drept nu poate fi îngădită prin nici o lege.

Prin art. 2 din Legea nr. 92/1992 pentru organizarea judecătorească, republicată, s-a prevăzut că „Orice persoană se poate adresa justiției pentru apărarea drepturilor, a libertăților și intereselor sale legitime. Nici o lege nu poate îngădi exercitarea acestui drept. Instanțele judecătorești înfăptuiesc justiția în scopul apărării și realizării drepturilor și libertăților fundamentale ale cetățenilor, precum și a celorlalte drepturi și interese legitime deduse judecății. Instanțele judecă toate procesele privind raporturile juridice civile, comerciale, de muncă, de familie, administrative, penale, precum și orice alte cauze pentru care legea nu stabilește o altă competență“.

Tot astfel, prin art. 3 din Codul civil român s-a prevăzut că „judecătorul care va refuza de a judeca, sub cuvânt că legea nu prevede, sau că este întunecată ori neîndestulătoare, va putea fi urmărit ca culpabil de denegare de dreptate“.

Dar acest drept fundamental al unei persoane de a se adresa justiției este consacrat și în tratatele internaționale pe care România le-a ratificat și, ca urmare, a devenit parte.

Astfel, prin art. 6 din Convenția pentru apărarea drepturilor omului și a libertăților fundamentale, adoptată de Consiliul European la 4 noiembrie 1950, amendată prin Protocolul nr. 11, s-a prevăzut că „Orice persoană are dreptul la judecarea în mod echitabil, în mod public și într-un termen rezonabil a cauzei sale, de către o instanță independentă și imparțială, instituită de lege, care va hotărî fie asupra încălcării drepturilor și obligațiilor sale cu caracter civil, fie asupra temeiniciei oricărei acuzații în materie penală îndreptate împotriva sa“.

De asemenea, prin art. 1 din primul protocol adițional la convenție, adoptat la 20 martie 1952, s-a prevăzut că „Orice persoană fizică sau juridică are dreptul la respectarea bunurilor sale. Nimeni nu poate fi lipsit de proprietatea sa decât pentru cauză de utilitate publică și în condițiile prevăzute de lege și de principiile generale ale dreptului internațional“.

Față de toate aceste considerente nu se poate refuza judecarea de către instanțele judecătorești a unor acțiuni în revendicare, prin care se reclamă încălcarea dreptului de proprietate imobiliară ca urmare a aplicării prevederilor Decretului nr. 223/1974 de trecere a unor imobile în proprietatea statului.

În consecință, în baza art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se statua că instanțele judecătorești sunt competente să judece, potrivit normelor procedurale de drept comun, acțiunile în revendicare formulate cu privire la imobilele preluate de stat în temeiul prevederilor Decretului nr. 223/1974.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Stabilește că instanțele judecătorești sunt competente să judece, potrivit normelor dreptului comun, acțiunile în revendicare formulate cu privire la imobilele preluate de stat în temeiul prevederilor Decretului nr. 223/1974.

Obligatorie pentru instanțe, conform art. 329 alin. 3 teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică la data de 20 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

Acțiunea în revendicare este cel mai puternic mijloc procedural prin care o persoană cere în justiție să i se recunoască dreptul de proprietate asupra unui bun de care a fost deposedată, solicitând restituirea acestuia.

În ceea ce privește procedura instituită de prevederile Legii nr. 112/1995 pentru redobândirea dreptului de proprietate, aceasta este limitată numai la două situații, și anume, în cazul locuințelor „trecute“ în „proprietatea statului“ în perioada de „după 6 martie 1945“, aflate „în posesia statului“ la „22 decembrie 1989“, foștii proprietari „beneficiază de restituirea în natură“ a apartamentelor numai dacă le „dețin în calitate de chiriași“ ori „sunt libere“.

În cele două situații „foștii proprietari“ se pot adresa comisiilor județene constituite potrivit art. 16 din Legea nr. 112/1995, pentru a li se restitui apartamentele în care locuiesc în calitate de „chiriași“ ori care sunt „libere“.

În cazul în care aceste apartamente sunt locuite de chiriași, „foștii proprietari“ nu pot cere, prin procedura instituită de Legea nr. 112/1995, restituirea acestora în natură, prin recunoașterea dreptului lor de proprietate.

Or, prin acțiunea în revendicare de drept comun foștii proprietari pot să reclame în fața instanțelor judecătorești încălcarea în orice mod a dreptului lor de proprietate asupra acestor locuințe deținute de chiriași.

Astfel, pot deduce judecății nevalabilitatea titlului pretins de proprietate al statului asupra acestor locuințe în raport cu prevederile „Constituției, ale tratatelor internaționale la care România era parte și ale legilor în vigoare la data preluării lor de către stat“, potrivit art. 6 din Legea nr. 213/1998 privind proprietatea publică și regimul juridic al acesteia.

Iar ca urmare s-ar putea eventual statua de către instanțe că actele normative, prin care în perioada 6 martie 1945 – 22 decembrie 1989 locuințele au fost preluate de stat, au fost date cu încălcarea prevederilor Constituției în vigoare la data preluării, deci sunt neconstituționale, ale tratatelor internaționale la care România era parte ori ale altor legi în vigoare la acea dată ori, altfel spus, s-ar constata nevalabilitatea titlului de proprietate al statului.

De aceea persoanele care consideră că în perioada 6 martie 1945–22 decembrie 1989 au fost deposedate nelegitim de proprietățile lor imobiliare – inclusiv în baza prevederilor Decretului nr. 223/1974 – pot cere în justiție pe calea acțiunii în revendicare recunoașterea dreptului lor de proprietate asupra acestor bunuri și, ca urmare, restituirea lor.

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VI**din 20 noiembrie 2000**

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la calitatea persoanelor îndreptățite să beneficieze de măsurile reparatorii prevăzute de Legea nr. 112/1995.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Prim-adjunctul procurorului general a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că dispozițiile Legii nr. 112/1995 referitoare la restituirea în natură a imobilelor trecute în proprietatea statului sau la acordarea de despăgubiri pentru acestea sunt aplicabile și în cazul în care fostul proprietar nu a avut calitatea de cetățean român.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În practica instanțelor nu există un punct de vedere unitar cu privire la calitatea persoanelor îndreptățite să beneficieze de măsurile reparatorii reglementate prin Legea nr. 112/1995.

Astfel, unele instanțe, având de soluționat plângeri împotriva hotărârilor comisiilor de aplicare a prevederilor Legii nr. 112/1995, le-au respins cu motivarea că moștenitorii proprietarului care nu a avut cetățenia română la data decesului nu pot beneficia de măsurile reparatorii prevăzute de această lege chiar dacă ei sunt cetățeni români sau au declanșat procedura legală în vederea obținerii cetățeniei române.

Alte instanțe, dimpotrivă, au admis asemenea plângeri, considerând că aplicarea dispozițiilor reparatorii ale Legii nr. 112/1995 nu este condiționată de calitatea de cetățean român a fostului proprietar, ci de calitatea de cetățean român a celui care formulează cererea prevăzută la art. 14 din această lege.

Această din urmă soluție este cea legală.

În art. 1 din Legea nr. 112/1995 pentru reglementarea situației juridice a unor imobile cu destinația de locuințe, trecute în proprietatea statului, se prevede că beneficiază de măsurile reparatorii reglementate prin această lege „fostii proprietari — persoane fizice — ai imobilelor cu destinația

de locuințe, trecute ca atare în proprietatea statului sau a altor persoane juridice, după 6 martie 1945, cu titlu, și care se aflau în posesia statului sau a altor persoane juridice la data de 22 decembrie 1989”, iar potrivit alin. 2 al aceluiași articol mai beneficiază de prevederile acestei legi și moștenitorii foștilor proprietari.

Condiția ca beneficiarii să aibă cetățenia română este instituită prin art. 4 din Legea nr. 112/1995, potrivit căruia, de „prevederile prezentei legi beneficiază cetățenii români”.

Mai este de relevat că prin art. 2 din Normele metodologice de aplicare a Legii nr. 112/1995, aprobate prin Hotărârea Guvernului nr. 20 din 17 ianuarie 1996 (modificată și completată prin Hotărârea Guvernului nr. 11/1997), se precizează că „în sensul dispozițiilor art. 4 din lege, de prevederile acesteia beneficiază cetățenii români, atât cei care au domiciliul sau reședința în țară, cât și cei care își au domiciliul sau reședința în străinătate”, iar „fostul proprietar sau moștenitorii acestuia trebuie să aibă cetățenia română la data formulării cererii sau să facă dovada declanșării procedurii legale pentru obținerea cetățeniei române în termenul prevăzut la art. 14 din lege”.

Rezultă deci din prevederile Legii nr. 112/1995, coroborate cu reglementările cuprinse în art. 2 din normele metodologice de aplicare a acestei legi, că trebuie să aibă cetățenia română sau să facă dovada declanșării procedurii legale pentru obținerea cetățeniei române numai moștenitorii fostului proprietar și fostul proprietar în viață, care solicită în nume propriu restituirea imobilului.

Din nici o prevedere a Legii nr. 112/1995 și nici din normele metodologice de aplicare a acestei legi nu reiese însă că, în cazul revendicării imobilelor de către moștenitori, fostul proprietar ar fi trebuit să aibă cetățenia română la data decesului.

De altfel, dacă posibilitatea revendicării imobilului preluat abuziv de stat ar fi condiționată și de apartenența proprietarului, la data survenirii decesului, la cetățenia română, s-ar contraveni principiului ocrotirii proprietății private în mod egal de către lege, înscris în art. 41 alin. (2) din Constituție.

Împrejurarea că la data decesului fostul proprietar, aparent, nu mai avea un drept propriu asupra imobilului nu îi poate împiedica pe moștenitori să îl revendice după ce au făcut dovada calității lor, deoarece ei sunt îndreptățiți să beneficieze de măsurile reparatorii în temeiul legii.

În consecință, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că dispozițiile Legii nr. 112/1995 referitoare la restituirea în natură a imobilelor trecute în proprietatea statului sau la acordarea de despăgubiri pentru acestea sunt aplicabile și în cazul în care fostul proprietar nu a avut calitatea de cetățean român.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Stabilește că dispozițiile Legii nr. 112/1995 referitoare la restituirea în natură a imobilelor trecute în proprietatea statului sau la acordarea de despăgubiri pentru acestea sunt aplicabile și în cazul în care fostul proprietar nu a avut calitatea de cetățean român.

Obligatorie pentru instanțe, conform art. 329 alin. 3 teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică la data de 20 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,

PAUL FLOREAPrim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPRĂMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VII

din 20 noiembrie 2000

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, referitor la aplicarea dispozițiilor art. 26 și 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Prim-adjunctul procurorului general a susținut recursul în interesul legii, cerând să se decidă în sensul că dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 23 din Legea nr. 50/1991 se prescrie în termen de 2 ani de la săvârșirea faptei, că în cazul construcțiilor în curs de executare data săvârșirii faptei este data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate fapta se consideră săvârșită la data terminării construcției, precum și că obținerea autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei, ci constituie doar o împrejurare ce poate fi avută în vedere la individualizarea sancțiunii contravenționale.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea dispozițiilor Legii nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor instanțele judecătorești nu au un punct de vedere unitar în legătură cu termenul de prescripție a dreptului de a constata săvârșirea contravenției și de a aplica sancțiunea, cu privire la stabilirea datei săvârșirii contravenției, precum și referitor la efectele obținerii autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora.

Astfel:

1. Potrivit dispozițiilor art. 1 din Legea nr. 50/1991, republicată în Monitorul Oficial al României, Partea I, nr. 3 din 13 ianuarie 1997, „construcțiile civile, industriale, agricole sau de orice altă natură se pot realiza numai cu respectarea autorizației de construire, eliberată în condițiile prezentei legi, și a reglementărilor privind proiectarea și executarea construcțiilor”.

În art. 23 din Legea nr. 50/1991 sunt enumerate faptele care constituie contravenții, iar în art. 24 din lege au fost stabilite organele cărora le revine competența de a constata contravențiile și procedura de aplicare a sancțiunii.

În art. 26 din Legea nr. 50/1991 s-a prevăzut că „dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 23 se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei”. Pe de altă parte, potrivit art. 30 din aceeași lege, „în măsura în care prezenta lege nu dispune altfel, se aplică prevederile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor”.

Prin nici o dispoziție a Legii nr. 32/1968 nu este reglementat însă termenul în care trebuie constatată contravenția, ci se prevede numai la art. 13 alin. 1 că „aplicarea sancțiunii pentru contravenții se prescrie în termen de 3 luni de la data săvârșirii faptei”, fiind exceptate contravențiile la normele privind impozitele, taxele, primele de asigurare prin efectul legii și disciplina financiară, pentru care se menționează la alin. 4 al aceluiași articol că „aplicarea sancțiunii se prescrie în termen de 1 an de la data săvârșirii faptei”.

Cu toate acestea au fost instanțe care au considerat că și în materia contravențiilor prevăzute la art. 23 din Legea nr. 50/1991 sunt aplicabile dispozițiile art. 13 alin. 1 din Legea nr. 32/1968, potrivit cărora termenul de prescripție pentru aplicarea sancțiunii este de 3 luni de la data săvârșirii faptei.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că prevederile Legii nr. 50/1991, având caracter special, derogă de la dispozițiile Legii nr. 32/1968, astfel că reglementările acesteia referitoare la termenul de prescripție a aplicării sancțiunii contravenționale nu sunt aplicabile în materia contravențiilor la Legea nr. 50/1991.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Așa cum s-a arătat, în art. 26 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor (republicată) se prevede că „dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 23 se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei”.

Este adevărat că, potrivit art. 30 din aceeași lege, în materia stabilirii și sancționării contravențiilor sunt aplicabile și prevederile Legii nr. 32/1968, dar „numai în măsura în care prezenta lege (nr. 50/1991) nu dispune altfel”.

În atare situație, ținându-se seama de caracterul special al reglementărilor Legii nr. 50/1991, este evident că aplicarea prevederilor acesteia are prioritate în raport cu aplicarea prevederilor Legii nr. 32/1968, care constituie normă cu caracter general în materia stabilirii și sancționării contravențiilor.

2. În legătură cu data săvârșirii contravenției, unele instanțe, luând în considerare dispoziția înscrisă în art. 17 din Legea nr. 32/1968, au apreciat că asemenea fapte se consumă instantaneu și, ca urmare, neconsemnarea datei săvârșirii acestora în procesul-verbal de constatare este sancționată cu nulitatea.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că faptele contravenționale reglementate prin Legea nr. 50/1991, care este o lege specială, nu se consumă instantaneu, ca în cazul contravențiilor prevăzute de Legea nr. 32/1968, întrucât edificarea construcțiilor la care se referă se realizează în timp, pe etape de lucrări, contravenientul săvârșind fapta din momentul începerii construcției și până la terminarea acesteia.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, spre deosebire de Legea nr. 32/1968, care este legea-cadru de stabilire și sancționare a contravențiilor, contravențiile prevăzute de Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor constau în fapte a căror durată de săvârșire în timp este evidentă, depinzând de parcurgerea unor etape de realizare a lucrărilor.

Or, în raport cu această modalitate specifică privind săvârșirea faptei, care îi imprimă caracter continuu, contravenția trebuie considerată că se comite pe întregul parcurs al edificării construcției, astfel că ea poate fi sancționată din momentul începerii lucrărilor și până la terminarea lor, iar în cazul construcțiilor finalizate, până la împlinirea termenului înscris în art. 26 din Legea nr. 50/1991.

De aceea, este evident că în cazul construcțiilor în curs de executare nu poate fi considerată ca dată a săvârșirii faptei decât data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate data săvârșirii faptei este cea a terminării construcției, momente din care trebuie calculată și curgerea termenului de prescripție prevăzut la art. 26 din Legea nr. 50/1991.

3. Instanțele nu au procedat unitar nici în situațiile în care autorizația de construire a fost obținută în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora.

Astfel, unele instanțe au considerat că obținerea autorizației de construire ulterior constatării contravenției atrage nulitatea procesului-verbal întocmit de organele de control, cu toate consecințele ce decurg din aceasta.

Mai mult, au fost și instanțe care s-au pronunțat în sensul că se impune anularea procesului-verbal de constatare a contravenției și în situația în care petiționarul dovedește că a efectuat demersuri pentru eliberarea autorizației de construire, concretizate în obținerea certificatului de urbanism după constatarea contravenției.

Alte instanțe, dimpotrivă, au considerat că obținerea autorizației de construire după finalizarea lucrărilor sau chiar în timpul executării acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei și nici efectele procesului-verbal de constatare a contravenției.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Potrivit art. 3 din Legea nr. 50/1991, lucrările de construire, reconstruire, modificare, extindere, reparare sau orice alt fel de lucrări la care se referă acest text de lege pot fi efectuate numai pe baza autorizației de construire, eliberată la cerere, însoțită, conform art. 5 din aceeași lege, de certificatul de urbanism.

În consecință, față de considerentele ce precedă, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, recursul în interesul legii urmează a se admite, statuându-se că dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 23 din Legea nr. 50/1991 se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei, că în cazul construcțiilor în curs de executare data săvârșirii faptei este data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate fapta se consideră săvârșită la data terminării construcției, precum și că obținerea autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei, ci constituie doar o împrejurare ce poate fi avută în vedere la individualizarea sancțiunii contravenționale.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

În aplicarea dispozițiilor art. 26 și 30 din Legea nr. 50/1991 privind autorizarea executării construcțiilor și unele măsuri pentru realizarea locuințelor, republicată, stabilește următoarele:

1. Dreptul de a constata contravențiile și de a aplica amenzile prevăzute la art. 23 din această lege se prescrie în termen de 2 ani de la data săvârșirii faptei.

2. În cazul construcțiilor în curs de executare data săvârșirii faptei este data constatării contravenției, iar în cazul construcțiilor finalizate fapta se consideră săvârșită la data terminării construcției.

3. Obținerea autorizației de construire în timpul executării lucrărilor sau după finalizarea acestora nu înlătură caracterul ilicit al faptei, o atare împrejurare putând fi avută în vedere numai la individualizarea sancțiunii contravenționale.

Obligatorie pentru instanțe, conform art. 329 alin. 3 teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică la data de 20 noiembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,
PAUL FLOREA

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

— SECȚIILE UNITE —

DECIZIA Nr. VIII

din 21 decembrie 2000

Sub președinția președintelui Curții Supreme de Justiție, Paul Florea, s-a luat în examinare recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție, cu privire la aplicarea dispozițiilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă în cazul soluționării cererilor având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei, în

cazul în care valoarea masei partajabile depășește suma prevăzută în acest text de lege.

Ministerul Public a fost reprezentat de Ion Ionescu, prim-adjunct al procurorului general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Prim-adjunctul procurorului general a susținut recursul în interesul legii, cerând a se decide în sensul că, indiferent de valoarea masei partajabile, competența de a soluționa

cererile având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei revine judecătoriei atât în cazul în care aceste cereri au fost introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când sunt formulate separat.

SECȚIILE UNITE,

deliberând asupra recursului în interesul legii, constată următoarele:

În aplicarea prevederilor art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă instanțele s-au pronunțat diferit cu privire la competența de soluționare a cererilor având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei.

Astfel, unele instanțe au considerat că atât în cazul în care cererile având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei sunt introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când aceste cereri sunt formulate separat, competența de a le soluționa revine tribunalului dacă valoarea masei partajabile depășește 150 milioane lei, deoarece în ambele ipoteze se ia în considerare criteriul valoric stabilit la art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă.

Alte instanțe, dimpotrivă, s-au pronunțat în sensul că tribunalului îi revine competența de a soluționa cererea de partajare a bunurilor comune dobândite în timpul căsătoriei în cazul când valoarea masei partajabile depășește cuantumul prevăzut de lege menționat numai dacă o atare cerere este formulată după desfacerea căsătoriei. S-a considerat că o atare cerere de partajare are caracter principal, fiind de sine stătătoare, iar nu accesorie sau incidentală, astfel că într-un asemenea caz competența materială de soluționare este supusă criteriului valoric stabilit la art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă.

În fine, au fost și instanțe care au hotărât că, indiferent de valoarea masei partajabile, competența de a soluționa cererile având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei revine judecătoriei atât în cazul în care aceste cereri au fost introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când sunt formulate separat.

Aceste din urmă instanțe au procedat corect.

Într-adevăr, potrivit art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă, tribunalele judecă în primă instanță, între altele, „procesele și cererile privind drepturi și obligații rezultând din raporturile juridice civile, al căror obiect are o valoare de peste 150 milioane lei”.

Această dispoziție, de stabilire a competenței materiale a instanțelor în raport cu criteriul valoric al obiectului raporturilor juridice civile la care se referă procesele și cererile

În consecință, față de considerentele ce precedă, în temeiul art. 26 lit. b) din Legea Curții Supreme de Justiție nr. 56/1993, republicată, precum și al art. 329 din Codul de procedură civilă, urmează a se admite recursul în interesul legii și a se stabili că, indiferent de valoarea masei partajabile, competența de soluționare a cererilor având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei revine judecătoriei atât în cazul în care aceste cereri au fost introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când sunt formulate separat.

PENTRU ACESTE MOTIVE

În numele legii

DECIDE:

Admite recursul în interesul legii declarat de procurorul general al Parchetului de pe lângă Curtea Supremă de Justiție.

Stabilește că, indiferent de valoarea masei partajabile, competența de a soluționa cererile având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei revine judecătoriei atât în cazul în care aceste cereri au fost introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când sunt formulate separat.

Obligatorie pentru instanțe, conform art. 329 alin. 3 teza a II-a din Codul de procedură civilă.

Pronunțată în ședință publică la data de 21 decembrie 2000.

PREȘEDINTELE CURȚII SUPREME DE JUSTIȚIE,

PAUL FLOREA

deduse judecății, nu este însă aplicabilă și în cazul raporturilor juridice privind dreptul familiei.

Prin prevederile acestui cod, intrat în vigoare la 4 ianuarie 1954, sunt reglementate, între altele, încheierea și desfacerea căsătoriei, efectele căsătoriei, fiind totodată stabilite drepturile și obligațiile patrimoniale ale soților.

În acest cadru este firească includerea dispozițiilor legale referitoare la partajul bunurilor comune ale soților în Codul familiei, care prevede la art. 36 că „la desfacerea căsătoriei bunurile comune se împart între soți, potrivit învoielii acestora”, iar „dacă soții nu se învoiesc asupra împărțirii bunurilor comune, va hotărî instanța judecătorească”.

Rezultând astfel că orice cerere de partajare a bunurilor comune, întemeiată pe dispozițiile art. 36 din Codul familiei, nu poate fi privită decât ca o cerere accesorie la acțiunea principală de divorț, indiferent dacă a fost formulată o dată cu aceasta sau separat, după desfacerea căsătoriei, este evident că soluționarea ei nu poate fi atribuită, sub aspectul competenței materiale, în raport cu criteriul valoric instituit prin art. 2 pct. 1 lit. b) din Codul de procedură civilă, ci numai ținându-se seama de obiectul acțiunii principale, respectiv desfacerea căsătoriei.

Pe problema în discuție își au aplicațiune, așadar, dispozițiile art. 17 din Codul de procedură civilă, potrivit cărora „cererile accesorii și incidentale sunt în căderea instanței competente să judece cererea principală”. Este vorba de o extindere a competenței care are loc în cazul în care instanța investită cu o cauză de competența sa devine competentă să examineze și cererile accesorii, precum și cele incidentale, formulate de una dintre părți ori chiar de un al treilea. Aceste cereri care extind sfera procesului au o anumită legătură de conexitate cu acțiunea principală, astfel că se impune, pentru o mai bună administrare a justiției să fie judecate deodată cu cererea principală.

Aceasta este rațiunea pentru care are loc o prelungire sau o prorogare a competenței printr-o dispoziție a legii, altfel spus, o prorogare legală de competență.

Prin urmare cererile având ca obiect partajarea bunurilor comune dobândite de soți în timpul căsătoriei, indiferent de valoarea masei partajabile, revin competenței de soluționare a judecătoriei atât în cazul în care au fost introduse concomitent cu acțiunea principală de desfacere a căsătoriei, cât și atunci când asemenea cereri sunt formulate separat.

Pentru identitate de rațiune, față de prevederile art. 36 alin. 2 din Codul familiei și ale art. 17 din Codul de procedură civilă, aceeași soluție se impune și în cazul cererilor formulate de soți în timpul căsătoriei pentru împărțirea bunurilor comune.

Prim-magistrat-asistent,
Ioan Răileanu

ACTE ALE ORGANELOR DE SPECIALITATE ALE ADMINISTRAȚIEI PUBLICE CENTRALE

MINISTERUL TURISMULUI

ORDIN

privind posibilitatea acordării unor facilități pentru ziariști și reporteri de radio și televiziune

Ministrul turismului,
în temeiul Hotărârii Guvernului nr. 24/2001 privind organizarea și funcționarea Ministerului Turismului,
în baza Hotărârii Guvernului nr. 601/1997 privind clasificarea structurilor de primire turistice,
emite următorul ordin:

Articol unic. — Agenții economici deținători de structuri de primire turistice cu funcțiuni de cazare, clasificate potrivit prevederilor legale, respectiv: hoteluri, hosteluri, vile, bungalouri, cabane, sate de vacanță, campinguri, popasuri turistice, pensiuni turistice, apartamente sau camere de închiriat în locuințe familiale sau în clădiri cu altă destinație;

structuri de primire cu funcțiuni de cazare pe nave fluviale și maritime, pot acorda, în funcție de politica tarifară, de gradul de ocupare, de sezon și de categoriile în care au fost clasificate, reduceri sau scutiri la tarifele de cazare practicate pentru: ziariști, reporteri de radio și de televiziune, aflați în delegație.

Ministrul turismului,
Matei-Agathon Dan

București, 11 ianuarie 2001.
Nr. 1.

ACTE ALE AUTORITĂȚII NAȚIONALE DE REGLEMENTARE ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE

pentru aprobarea Instrucțiunilor privind regimul eliberării documentelor

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale — ANRGN,
în temeiul prevederilor art. 29 alin. (2) din Hotărârea Guvernului nr. 784/2000 privind aprobarea Regulamentului pentru acordarea autorizațiilor și licențelor în sectorul gazelor naturale, precum și ale art. 8 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale (ANRGN), cu modificările și completările ulterioare,
emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Instrucțiunile privind regimul eliberării documentelor, prevăzute în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Departamentul licențieri, autorizări, reglementări tehnice, Departamentul prețuri, tarife, reglementări comerciale și protecția consumatorilor, Departamentul stra-

tegi, dezvoltare, programe, respectiv Direcția control, inspecții, auditare din cadrul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale vor aduce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. 3. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Gheorghe Radu

București, 17 ianuarie 2001.
Nr. 51.

ANEXĂ

INSTRUCȚIUNI

privind regimul eliberării documentelor

Art. 1. — (1) Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, denumită în continuare ANRGN, are obligația de a pune la dispoziție celor interesați documente sau date obținute din:

a) analiza, de către Departamentul licențieri, autorizări, reglementări tehnice din cadrul ANRGN, a cererilor pentru acordarea autorizațiilor și a licențelor în sectorul gazelor naturale;

b) verificările efectuate de Direcția control, inspecții, auditare din cadrul ANRGN;

c) luarea unei măsuri de punere în aplicare a reglementărilor emise de ANRGN.

(2) Sunt exceptate de la prevederile alin. (1):

a) informațiile confidențiale sau de afaceri, stabilite de comun acord cu ANRGN, a căror difuzare poate cauza daune economice, informațiile cu regim special și informațiile care constituie secret de stat;

b) documentele și datele solicitate de titularii de autorizării și de licențe, care au obligația achitării tarifelor prevăzute în anexa nr. 8 la Regulamentul pentru acordarea autorizațiilor și licențelor în sectorul gazelor naturale, aprobat prin Hotărârea Guvernului nr. 784/2000.

Art. 2. — (1) Pentru eliberarea documentelor și/sau a datelor prevăzute la art. 1 alin. (1) ANRGN percepe tarife diferențiate, în funcție de natura solicitării, conform modelului de calcul prevăzut în anexa la prezentele instrucțiuni.

(2) Criteriile care stau la baza stabilirii tarifelor prevăzute la alin. (1) sunt:

a) cheltuielile cu munca vie — numărul de ore prestate de specialiști, inclusiv contribuțiile la bugetul asigurărilor sociale de stat și la Fondul de asigurări sociale de sănătate;

b) cheltuielile materiale — birotică, hârtie, consumabile imprimantă și altele asemenea;

c) cheltuielile generale — chirii, utilități.

Art. 3. — (1) Persoanele care solicită ANRGN documente sau date trebuie să depună la sediul acesteia o

cerere, însoțită de dovada achitării în contul ANRGN nr. 500312712134, deschis la Trezoreria sectorului 1, sau direct la casieria ANRGN a tarifului aferent prestării acestui serviciu.

(2) Cererea prevăzută la alin. (1) trebuie să poarte mențiunea „Către ANRGN — Serviciul relații publice, comunicare și imagine”.

(3) ANRGN, prin direcțiile și serviciile de specialitate, are obligația de a analiza cererea, comunicându-i solicitantului documentele sau datele respective ori, după caz, notificându-i imposibilitatea furnizării acestora, în termen de 30 de zile calendaristice de la data înregistrării cererii.

(4) În termen de 7 zile calendaristice de la data înregistrării cererii în registrul unic întocmit în acest sens și ținut de Serviciul relații publice, comunicare și imagine, ANRGN poate cere solicitantilor lămuriri cu privire la conținutul acesteia. Aceștia sunt obligați să notifice răspunsul la cererea ANRGN în termen de 7 zile calendaristice de la data comunicării prin poștă, prin scrisoare recomandată, cu confirmare de primire a acesteia.

Art. 4. — În scopul furnizării de documente și date reale ANRGN are dreptul de a solicita agenților economici din sectorul gazelor naturale, în conformitate cu prevederile art. 14 alin. (1) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000, informațiile necesare în vederea desfășurării în bune condiții a acestei activități.

Art. 5. — Anexa face parte integrantă din prezentele instrucțiuni.

ANEXĂ

la instrucțiuni

MODEL

de calcul al tarifelor percepute de ANRGN pentru eliberarea documentelor solicitate*)

I. Cheltuieli cu munca vie (numărul de ore prestate de specialiști)

Specialiști (funcții de execuție)**)	Salariul orar brut	Numărul de ore	Total
Consilier juridic	X_1	10	$Y_1 = X_1 \times 10$
Economist	X_2	5	$Y_2 = X_2 \times 5$
Informatician	X_3	10	$Y_3 = X_3 \times 10$

$$TOTAL_1 = Y_1 + Y_2 + Y_3$$

II. Contribuțiile la bugetul asigurărilor sociale de stat și la Fondul de asigurări sociale de sănătate

$$Total_2 = Total_1 \times 0,42^{***})$$

III. Cheltuieli materiale

Tipuri de materiale	Cantitatea sau numărul materialelor	Valoarea nominală	Valoarea totală
Birotică	X_1	Y_1	$Z_1 = X_1 \times Y_1$
Hârtie	X_2	Y_2	$Z_2 = X_2 \times Y_2$
Consumabile imprimantă	X_3	Y_3	$Z_3 = X_3 \times Y_3$

$$TOTAL_3 = Z_1 + Z_2 + Z_3$$

IV. Cheltuieli generale (chirii + utilități)

Tipuri	Cheltuieli
Chirii	X_1
Utilități	X_2

$$TOTAL_4 = X_1 + X_2$$

*) Modelul de calcul prevăzut în prezenta anexă are caracter orientativ, stabilirea tarifelor făcându-se în funcție de natura serviciilor prestate.

**) Conform anexei nr. 6 la Contractul colectiv de muncă încheiat la nivelul ANRGN.

***) 0,42 = contribuțiile la bugetul asigurărilor sociale de stat și la Fondul de asigurări sociale de sănătate (30% — CAS; 5% — pentru Fondul pentru plata ajutorului de șomaj; 7% — pentru Fondul de asigurări sociale de sănătate).

V. Calculul tarifului

$$\text{Total tarif} = \text{Total}_1 + \text{Total}_2 + \text{Total}_3 + \text{Total}_4$$

AUTORITATEA NAȚIONALĂ DE REGLEMENTARE
ÎN DOMENIUL GAZELOR NATURALE

DECIZIE

pentru aprobarea Regulamentului de constatare, notificare și sancționare a abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale

Președintele Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale — ANRGN, în temeiul prevederilor art. 6 lit. l) și ale art. 8 alin. (4) din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale (ANRGN), cu modificările și completările ulterioare, emite prezenta decizie.

Art. 1. — Se aprobă Regulamentul de constatare, notificare și sancționare a abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale, prevăzut în anexa care face parte integrantă din prezenta decizie.

Art. 2. — Direcția control, inspecții, auditare și Serviciul legislație, contencios vor aduce la îndeplinire prevederile prezentei decizii.

Art. 3. — Prezenta decizie va fi publicată în Monitorul Oficial al României, Partea I.

Președintele Autorității Naționale
de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale,
Gheorghe Radu

București, 23 ianuarie 2001.
Nr. 54.

ANEXĂ

REGULAMENT

de constatare, notificare și sancționare a abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale

CAPITOLUL I Dispoziții generale

Scop

Art. 1. — Prezentul regulament are ca scop prevenirea și combaterea abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale.

Domeniu de aplicare

Art. 2. — Prezentul regulament se aplică persoanelor juridice și fizice care desfășoară activități de producție, transport, tranzit, înmagazinare/stocare, dispecerizare, distribuție, furnizare și utilizare a gazelor naturale, precum și activități de proiectare, execuție și exploatare în sectorul gazelor naturale.

CAPITOLUL II Agenții constataatori

Art. 3. — (1) În înțelesul prezentului regulament, calitatea de agent constataator o are personalul Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale, denumită în continuare *ANRGN*, împuternicit în acest sens.

(2) Conținutul împuternicirii este prevăzut în anexa nr. 1 la prezentul regulament.

(3) Împuternicirile acordate agenților constataatori sunt valabile pentru o perioadă de maximum 2 ani.

(4) Direcția control, inspecții, auditare din cadrul ANRGN va asigura coordonarea activității agenților constataatori.

Art. 4. — Agenții constataatori au următoarele atribuții:

a) să efectueze controale și inspecții periodice la agenții economici care își desfășoară activitatea în sectorul gazelor naturale, precum și la consumatorii de gaze naturale și/sau lichefiate, pentru verificarea respectării de către aceștia a reglementărilor emise de ANRGN;

b) să constate contravențiile și să aplice sancțiunile corespunzătoare, potrivit prevederilor Ordonanței Guvernului nr. 60/2000 privind reglementarea activităților din sectorul gazelor naturale, cu modificările și completările ulterioare, și ale Ordonanței Guvernului nr. 41/2000 privind înființarea, organizarea și funcționarea Autorității Naționale de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale (ANRGN), cu modificările și completările ulterioare;

c) să dispună sigilarea și confiscarea bunurilor produse, dobândite sau care au servit la săvârșirea contravențiilor în sectorul gazelor naturale, în condițiile Legii nr. 32/1968 privind stabilirea și sancționarea contravențiilor, cu modificările și completările ulterioare;

d) să sesizeze organele de urmărire penală în legătură cu infracțiunile constatate cu ocazia exercitării atribuțiilor de serviciu;

e) orice alte atribuții prevăzute de lege.

Art. 5. — În exercitarea atribuțiilor prevăzute la art. 4 agenții constataatori au următoarele obligații:

a) să se legitimeze înainte de exercitarea atribuțiilor de serviciu;

b) să efectueze controalele cu obiectivitate și să încheie proces-verbal de constatare a contravențiilor;

c) să păstreze secretul informațiilor având caracter confidențial, deținute ca urmare a exercitării atribuțiilor de serviciu, și să nu le facă publice decât în cazurile expres prevăzute de reglementările legale în vigoare.

Art. 6. — (1) În vederea constatării contravențiilor agenții constatatori au acces, în condițiile legii, în incinta clădirilor, la instalații, precum și în orice alt loc situat în limita rețelei de alimentare.

(2) Pentru efectuarea controalelor și a inspecțiilor periodice proprietarii și/sau cei care exploatează aceste clădiri sau instalații sunt obligați să pună la dispoziție agenților constatatori documentele și actele specifice obiectului de activitate.

(3) Organele de poliție și ale Ministerului Public sunt obligate să acorde sprijin agenților constatatori, la cererea acestora, în vederea desfășurării activităților prevăzute la alin. (1) și (2).

Art. 7. — Agenții constatatori nu pot avea, pe bază de cumul de funcții, calitatea de angajat al vreunui agent economic supus controlului dispus de ANRGN.

CAPITOLUL III

Procedura de constatare, de notificare și de sancționare a contravențiilor

Art. 8. — (1) Procedura de constatare, de notificare și de sancționare a contravențiilor din sectorul gazelor naturale este prevăzută de Legea nr. 32/1968, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Constatarea săvârșirii contravențiilor și aplicarea amenzilor se fac prin proces-verbal întocmit de agenții constatatori, conform anexei nr. 2 la prezentul regulament.

Art. 9. — (1) ANRGN are obligația de a transmite agenților constatatori carnetele conținând procese-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, precum și chitanțiere pentru înscrierea amenzilor.

(2) Eliberarea și evidența carnetelor conținând procese-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor, a chitanțierelor, a registrelor de evidență a proceselor-verbale și a împuternicirilor de control se fac de către Direcția control, inspecții, auditare din cadrul ANRGN, cu respectarea regulilor privind evidența și circuitul imprimatelor cu regim special.

Art. 10. — (1) Evidența proceselor-verbale de constatare și sancționare a contravențiilor se înscrie într-un registru special, ținut și completat de ANRGN.

(2) Procesele-verbale se arhivează conform criteriilor stabilite pentru imprimatelor cu regim special.

(3) Modelul registrului de evidență a proceselor-verbale este prevăzută în anexa nr. 3 la prezentul regulament.

(4) Agenții constatatori raportează șefului ierarhic situația privind procesele-verbale întocmite și amenzile aplicate, lunar sau ori de câte ori li se solicită de către acesta.

(5) Agenții constatatori vor depune trimestrial la Direcția control, inspecții, auditare un raport detaliat privind evidența proceselor-verbale de constatare a contravențiilor.

Art. 11. — (1) O dată cu aplicarea amenzii contravenționale agentul constator va fixa și un termen de conformare, de 7–30 de zile calendaristice, care poate

fi prelungit de ANRGN, în cazuri temeinic justificate, cu maximum 30 de zile calendaristice.

(2) În cadrul termenului prevăzut la alin. (1) contravenientul are obligația să se conformeze măsurilor dispuse de agentul constator prin procesul-verbal, sub sancțiunea aplicării unei noi amenzi contravenționale.

Art. 12. — (1) Împotriva procesului-verbal de constatare a contravenției se poate face plângere în termen de 15 zile calendaristice de la data comunicării acestuia.

(2) Plângerea se depune la sediul ANRGN, însoțită de copia de pe procesul-verbal de constatare a contravenției.

(3) Plângerea împreună cu dosarul cauzei se trimit judecătoriei în a cărei rază teritorială a fost săvârșită contravenția, care o va soluționa în conformitate cu prevederile art. 36–39 din Legea nr. 32/1968, cu modificările și completările ulterioare.

CAPITOLUL IV

Răspunderi și sancțiuni

SECȚIUNEA 1

Răspunderi

Art. 13. — Încălcarea prevederilor prezentului regulament atrage răspunderea materială, disciplinară, contravențională, penală sau, după caz, civilă, în condițiile legii.

SECȚIUNEA a 2-a

Sanțiuni contravenționale

Art. 14. — Contravențiile sunt cele prevăzute și sancționate de Ordonanța Guvernului nr. 60/2000, cu modificările și completările ulterioare, și de Ordonanța Guvernului nr. 41/2000, cu modificările și completările ulterioare.

Art. 15. — Plata amenzilor contravenționale se face prin orice instrument legal de plată, într-un cont prevăzut în procesul-verbal remis de agentul constator. Confirmarea plății amenzii va fi depusă la ANRGN.

Art. 16. — Sancțiunile prevăzute de prezentul regulament se aplică:

a) persoanei fizice/juridice care încalcă dispozițiile Ordonanței Guvernului nr. 60/2000 și ale Ordonanței Guvernului nr. 41/2000;

b) persoanei juridice, titular de autorizație/licență, care nu respectă obligațiile sale legale, condiționările, restricțiile, limitările, interdicțiile ori sarcinile prevăzute în autorizație/licență.

Art. 17. — (1) Punerea în aplicare a amenzii contravenționale se face în conformitate cu prevederile art. 40 din Legea nr. 32/1968, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Comunicarea procesului-verbal către Administrația financiară se face conform anexei nr. 4 la prezentul regulament.

Art. 18. — Executarea sancțiunii contravenționale se prescrie în cazul în care procesul-verbal de constatare a contravenției nu a fost comunicat celui sancționat în termen de o lună de la data aplicării sancțiunii.

Art. 19. — În funcție de natura contravențiilor agenții constatatori vor colabora cu:

a) inspectorii pentru protecția mediului din cadrul Ministerului Apelor și Protecției Mediului, în conformitate cu prevederile Legii protecției mediului nr. 137/1995, republicată, și ale Hotărârii Guvernului nr. 127/1994 privind stabi-

lirea și sancționarea unor contravenții la normele pentru protecția mediului înconjurător, cu modificările ulterioare;

b) inspectorii pentru protecția muncii din cadrul Ministerului Muncii și Solidarității Sociale, în conformitate cu prevederile Legii protecției muncii nr. 90/1996, republicată;

c) Inspekția de Stat pentru Controlul Cazanelor, Recipientelor sub Presiune și Instalațiilor de Ridicat — ISCIR și Biroul Român de Metrologie Legală București, aflate în subordinea Ministerului Industriei și Resurselor;

d) Ministerul Public, Ministerul de Interne și alte organe competente, conform prevederilor legale în vigoare.

SECȚIUNEA a 3-a

Confiscări

Art. 20. — (1) Bunurile produse, dobândite sau care au servit la săvârșirea contravențiilor prevăzute în prezentul regulament, inclusiv sumele de bani rezultate și depozitate în bănci, sunt supuse confiscării în condițiile prevăzute de Legea nr. 32/1968, cu modificările și completările ulterioare.

(2) Contravaloarea bunurilor confiscate se constituie venit la bugetul de stat.

Art. 21. — Anexele nr. 1–4 fac parte integrantă din prezentul regulament.

*ANEXA Nr. 1
la regulament*

ÎMPUTERNICIRE

Domnul/Doamna, având funcția de, în conformitate cu prevederile art. 87 alin. (5) din Ordonanța Guvernului nr. 60/2000 privind reglementarea activităților din sectorul gazelor naturale și ale Regulamentului de constatare, notificare și sancționare a abaterilor de la reglementările emise în sectorul gazelor naturale, aprobat prin Decizia președintelui ANRGN nr. 54/2001, este împuternicit/împuternicită:

1. să efectueze, în vederea verificării modului de respectare a reglementărilor emise de ANRGN, controale și inspecții periodice la agenții economici din sectorul gazelor naturale, precum și la consumatorii de gaze naturale și/sau lichefiate;

2. să constate și să sancționeze contravențiile prevăzute la cap. XV din Ordonanța Guvernului nr. 60/2000 și la art. 14 din Ordonanța Guvernului nr. 41/2000;

3. să ia măsura sigilării și confiscării bunurilor produse și/sau dobândite din săvârșirea contravențiilor în sectorul gazelor naturale ori care au servit la săvârșirea acestora.

Împuternicirea este valabilă pentru o perioadă de

Data eliberării

Președinte,

.....

.....

*ANEXA Nr. 2
la Regulament*

PROCES-VERBAL Nr.

de constatare și sancționare a contravențiilor

încheiat în ziua, luna, anul în localitatea, județul

Subsemnatul, agent constator împuternicit de Autoritatea Națională de Reglementare în Domeniul Gazelor Naturale — ANRGN, cu sediul în București, Calea Dorobanților nr. 30, sectorul 1, având legitimația nr., eliberată de ANRGN, cu ocazia controlului efectuat la, localitatea, str. nr., județul, am constatat următoarele:

.....

.....

Cele arătate constituie contravenție/contravenții, prevăzută/prevăzute de, săvârșită/săvârșite de persoana fizică/juridică, cu domiciliul/sediul în localitatea, str. nr., bl., sc., ap., județul/sectorul, identificată cu buletinul/carta de identitate seria nr., eliberat/eliberată de la data de, înregistrată la oficiul registrului comerțului cu nr.

COMUNICARE

către Administrația financiară a

Adresa:

Vă transmitem alăturat procesul-verbal de constatare și sancționare a contravenției nr.
din data de, prin care
(numele și prenumele/denumirea persoanei fizice/juridice)
domiciliat/cu sediul în, str. nr., bl., sc.,
et., ap., sectorul/județul, a fost sancționat contravențional,
amenda fiind în cuantum de lei.

(cifre și litere)

Procesul-verbal de constatare a contravenției a rămas definitiv la data de
prin expirarea termenului pentru plata amenzii prevăzut de Legea nr. 32/1968, cu modificările și
completările ulterioare.

Ca urmare vă solicităm să procedați la punerea lui în executare, potrivit prevederilor legale.

Direcția control, inspecții, auditare

Serviciul legislație, contencios

EDITOR: PARLAMENTUL ROMÂNIEI – CAMERA DEPUTAȚILOR

Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, str. Izvor nr. 2–4, Palatul Parlamentului, sectorul 5, București,
cont nr. 2511.1–12.1/ROL Banca Comercială Română – S.A. – Sucursala „Unirea” București
și nr. 5069427282 Trezoreria sector 5, București (alocat numai persoanelor juridice bugetare).

Adresa pentru publicitate : Centrul pentru relații cu publicul și agenții economici, București,
șos. Panduri nr. 1, bloc P33, parter, sectorul 5, telefon 411.58.33.

Tiparul : Regia Autonomă „Monitorul Oficial”, tel. 490.65.52, 335.01.11/2178 și 402.21.78,
E-mail: ramomrk@bx.logicnet.ro, Internet: www.monitoruloficial.ro